

Forbrydelsen begaas af Personer mellem 15 og 18 Aar, bliver den lovbestemte Straf at ned sætte efter Omstændighederne til det halve. Dette sidste maa ses i Forbindelse med Lovens § 21.

Det andet Ændringsforslag er derimod af en noget mere indgribende Betydning, idet alle inden for Udvalget have samtykket i at begrænse den Forhøjelse af den kriminelle Lavalder, som Forslagsstillerne havde foreslaaet skulde være ved det fyldte 15de Aar, til det fyldte 14de Aar, saaledes at den kriminelle Lavalder efter Forslaget, som det nu ventelig vil blive vedtaget, vil indtræde allerede ved det fyldte 14de Aar i Stedet for ved det fyldte 15de Aar. Det er en ret indgribende Ændring, og det er ikke uden Betænkelighed, at Forslagsstillerne ere gaaede med dertil. Naar der er opnaaet Enstemmighed paa dette Punkt, beror det paa Hensyn til forskellige Forhold, dels det Hensyn, at den højtærede Justitsminister ved Sagens 1ste Behandling saa bestemt har udtalt sig i en Retning, som peger i dette Spor, dels at man ogsaa i andre Lande og særlig i Norge, hvor man har syslet saa alvorlig og indgaaende med dette Spørgsmaal, er bleven staaende ved at indskrænke Unddragelsen af det kriminelle Ansvar til det fyldte 14de Aar. Endelig er der visse almindelige Betragtninger f. Eks. med Hensyn til Pubertetsperiodens Indtræden, og hvad der heller ikke er helt uden Betydning, den særlige Vægt, som dansk Lovgivning, og særlig den nyeste danske Lovgivning lægger paa det fyldte 14de Aar med Hensyn til Skolepligtens Fuldendelse. Alle disse Betragtninger have gjort, at Udvalget for at opnaa Enighed mellem dets Medlemmer er gaaet med til at sætte det fyldte 14de i Stedet for det fyldte 15de Aar. Det tredje Ændringsforslag gaar ud paa, at i samme Paragraf indskydes efter første Stykke: „de angaaende Forbrydelser, foretagne af unge Mennesker mellem 15 og 18 Aar, gældende Bestemmelser blive ogsaa at anvende paa Overtrædelser, begaaede af Børn mellem 14 og 15 Aar.“ Det er en Selvfølge og naturlig Konsekvens af Forslaget under Nr. 2.

Jeg skal endnu kun udtale, at de almindelige Betragtninger, Udvalget gennem sin Ordfører har tilladt sig at fremsætte i Betænkningen, selvfølgelig ikke paa den Maade ere et Udtryk for alle de enkelte Udvalgsmedlemmers Anskuelser, at de skulle føle sig bundne til ethvert Ord, der staaer deri. Udvalgets Medlemmer saa lidt som Tinget i dets Helhed ere bundne til at

tiltræde de Foranstaltninger, som Forslaget antyder, ville følge og efter min fulde Overbevisning nødvendig bør følge som et Supplement til det foreliggende Lovforslag. Paa den anden Side tror jeg, at der blandt Udvalgets Medlemmer har været en almindelig Erkendelse af, at noget bør der gøres, hvis vi ikke med Rette skulde udsætte os for den Bebrejdelse, at vi forsømme en stor og betydningsfuld Samfundsopgave. I den Tid, dette Lovforslag har været til Behandling i Rigsdagen, har jeg modtaget forskellige Henvendelser fra Mænd med særlig Anseelse, særlig Indsigt paa dette Omraade. Samtidig med at de have udtalt deres Glæde med det nærværende Lovforslags Fremkomst, have de ønsket det alvorligt lagt Lovgivningsmagten paa Sinde, at man ikke kunde blive staaende ved den nuværende Tilstand paa de andre i Udvalgets Betænkning berørte Omraader. Navnlig ønsker jeg det fremhævet, fordi der er Samstemning mellem to særlig kyndige Mænd angaaende dette Punkt, at noget af det, der trænges allermost til, er en Opdragelsesanstalt for unge Mennesker fra 15 til 18 Aar. Jeg nævner dette, bl. a. fordi det ikke altid vil kunne paastaas, at det er Lovforslagets Regler, som særlig ville nødvendiggøre en saadan Anstalt. Det er de andre Forhold, som ville nødvendiggøre den, fordi Stillingen er den, som en Brevskriver siger til mig: „at som Tilstanden nu er, vide de Uhyrer, at naar de blot holde ud med at løbe fra de Lærer, de anbringes i, eller de Tyendeforhold, de faa, have vi intet at falde tilbage paa.“ Det er saaledes, at vi vide, at vi her staa over for en vigtig Opgave, som maa løses, det er klart, og naar man søger at skræmme os med de store Bekostninger, dette Forhold vil udkræve, tror jeg rigtignok, man paa dette Punkt mere end paa de fleste andre, kan anvende den ret hyppig brugte Frase, at Spørgsmaalet ikke er, om vi have Raad til at gøre det, men om vi have Raad til at lade være at gøre det.

Jeg skal endnu kun tilføje, at Udvalget ikke har konfereret med den højtærede Justitsminister om denne Sag, hvad der dog hverken er Udvalgets eller Ministerens Skyld. Samtaler mellem Ministeren og Udvalgets Formand og Ordfører førte til den Overbevisning, at der ikke vilde være Anledning til en saadan Konference, den vilde ingen Betydning faa. Dette var ogsaa rigtigt, og dette siger jeg ikke som en Bebrejdelse over for den højtærede Justitsminister, Ministeren stillede sig jo i Virkeligheden ikke uvillig til Lovforslaget,